

D'UNA CAMPANYA PROBLEMÀTICA A UNA NOVA CONJUNTURA PER LA PRÒXIMA

Massa taronja

Després d'una campanya en el sector cítricol valencià plena de problemes, provocats tant per la sobreproducció com pels efectes de la meteorologia adversa, la pròxima temporada presenta alguns factors —malgrat el pas dels productes marroquins— que auguren bones perspectives.

Lluís Albert Escorihuela

La campanya tarongera de l'hivern passat s'ha caracteritzat, si fa no fa, per les mateixes sinuositats i desventures que són habituals al camp valencià durant els últims anys.

Començà la temporada amb les habituals cridòries alarmistes de certs mitjans de premsa interessats a esglaiar els llauradors per aconseguir baixar els preus en el camp. S'utilitzà àmpliament un catastrofisme basat en les previsions tècniques que anunciaven una sobreproducció que, segons ells, afonaria els mercats per excés d'oferta. La quantitat insòlita d'inclèmencies meteorològiques que es va abatre sobre el País Valencià, va fer impossible que es pogués demostrar l'alarmisme anunciat: la sobreproducció se l'endugueren les pluges, les pedregades i els vents.

No obstant això, hi hagué moments en què les cotitzacions baixaren bastant més del que s'esperava. Algunes raons expliquen això: fonamentalment l'acumulació de la major part de la produc-

ció en els primers mesos de campanya i el fet que l'estructura agrària estiga composta en gran part per propietaris absentistes o treballadors a temps parcial que no depenen vitalment de les rendes agrícoles i que venen a qualsevol preu únicament en funció de no perdre les despeses que al llarg de l'any els ha produït l'explotació.

Aquest sector distorsiona greument la dinàmica normal del mercat en origen. Després, les coses s'han refet i els preus han anat assolint uns nivells remuneradors i en algunes varietats, francament rendibles. De tota manera, cal considerar un altre element d'importància, ja que per primera vegada la CEE ha retirat producte —satsumes i clementines— i que per altra banda s'han aplicat primes de restitució al llimó per a l'exportació a països tercers. En definitiva, malgrat tot, aquest any ha estat un any rècord en exportació: més de dos milions de tones exportades. Però no ha estat una bona campanya, ben al contrari cal considerar-la com una campanya molt dura i difícil.

Aquesta situació de descontenta-

ment general, encara que al País Valencià és ben difícil calibrar la situació real, donada la feblesa dels sindicats i les organitzacions agràries, almenys va permetre una empenta a una política agrària més agressiva i més independent de les decisions del govern central. I això s'ha concretat en la creació de la Mútua Valenciana d'Assegurances Agràries, ja que l'homònima espanyola (Agroseguros) ha estat un frau descarat al País Valencià; naturalment anava plantejada per a l'agricultura de tipus continental (Castella, part d'Andalusia, etc).

Com que no responia en absolut a les necessitats de l'agricultura mediterrània (no només del País Valencià, sinó també de les comarques litorals del Principat, les Illes i fins i tot Múrcia i Andalusia Occidental), hi havia la necessitat objectiva de crear al nostre país una entitat d'aquest tipus que poguera solucionar d'una manera econòmica i rendible les situacions ben difícils en què habitualment es troben immersos els tarongjaires valencians. Bé, això és només un aspecte de les mesures que entre uns i altres —govern i sindicats— han pres per tal de solucionar els mals que afecten crònicament el camp valencià. Els problemes reals són l'expansió anàrquica de les plantacions de cítrics —no oblidem la forta inversió de capital valencià en plantacions tarongeres a Màlaga, Sevilla, Huelva, un efecte de les quals el podem trobar en les plantacions de gran extensió que s'han fet al Baix Segura i a Múrcia, les quals han produït un desequilibri en el mercat que ha afectat sobretot els petits empresaris de la zona.

S'ha donat més importància de la que té al pas dels productes marroquins.

Respecte a les perspectives de la pròxima campanya, ja comencen a anunciar-se els problemes de la sobreproducció, i a més, per esglaiar més el venedor s'ha donat una transcendència al pas de productes hortofrutícoles marroquins que va molt més enllà del que realment suposarà, tenint en compte que aquest any només pot passar un màxim de 15.000 tones. Però, ara tenim en les nostres mans uns mecanismes que mai no havíem tingut: retirada de producte, eliminació de preus de referència (que sí que s'aplicaran als productes marroquins), preus de restitució a l'exportació a països tercers (Europa de l'Est) com s'està fent des de l'any passat amb el llimó, etc...

La pressió a què abans al·ludíem —repetesc, relativa, donada la feblesa dels sindicats agraris valencians— també ha aconseguit, coincidint amb la política agrària de la Generalitat, organitzar una trobada que pot ser d'una transcendència important: la Conferència Citrícola que es farà a València

el mes de maig vinent (la primera la va organitzar el dictador Primo de Rivera a Madrid l'any 26). Allí s'enfrontarà el sector de tot l'estat i és d'esperar que n'eixiran solucions pràctiques i efectives per a la qüestió de la comercialització citrícola. Hi seran representants i autoritats de les comunitats autònomes que tenen a veure amb la comercialització de la taronja. De tota manera, ja que està organitzat per la Generalitat valenciana, és d'esperar que allò que més es tractarà serà la situació d'aquest cultiu al País Valencià, primer productor de cítrics de tot el Mediterrani. La redistribució varietal, el paper de les cooperatives de segon grau, la comercialització, etc., seran, ben segur tractats àmpliament en aquesta conferència.

Una difícil campanya fou la de l'any passat; potser amb les mesures que s'estan prenent, que ja hem esmentat, la campanya pròxima podrà ser més tranquil·la i rendible. Els llauradors s'ho mereixen. □

DE FER XÀRTERS A UNIR EL MEDITERRANI

Spantax no remunta el vol

Mentre els governs de Catalunya, País Valencià, Illes Balears i Múrcia estudien la viabilitat de fer servir les restes de Spantax com a la companyia aèria interregional que estan tractant de posar en marxa, els treballadors de Spantax busquen solució a l'atur forçat en què es troben.

Xesca Sastre

Els governs de Catalunya, País Valencià, Illes Balears i Múrcia, aplegats al voltant del projecte de posar en marxa una companyia aèria interregional, han estudiat la possibilitat de reflotar Spantax, la companyia de vols xàrter que ha fet fallida i que, a més de deixar un forat de molts milers de milions de pessetes, ha deixat sense feina vora 900 treballadors. Tot i que sembla poc viable transformar les restes de Spantax en una companyia aèria d'àmbit mediterrani, en els pròxims dies poden quedar aclarits alguns dubtes.

D'altra banda, el comitè d'empresa de Spantax ha multiplicat les seves reunions amb possibles inversors durant aquests darrers dies, tot cercant una solució global, cada vegada més lluny,

Reflotar la companyia, una utopia.

per als quasi 900 treballadors que encara són al carrer. Mentrestant, la nova xàrter, VIVA Air, amb capital d'Iberia i Lufthansa, a parts iguals, alçava el seu primer vol des de Son Sant Joan, l'aeroport de Palma, cap a Nuremberg. Rufino Velasco, director tècnic de VIVA Air, s'apressava a negar que la nova xàrter sortís beneficiada del conflicte de Spantax.

Segons els treballadors de Spantax, l'administració central segueix desentenenent-se del conflicte. A la darrera reunió del comitè d'empresa amb

AECA, la patronal que engloba la majoria de companyies xàrters, presidida per Middelman, de la xàrter LT, no hi assistiren els representants d'Aviaco ni d'Ibèria. I els resultats de l'entrevista a la delegació del Ministeri de Treball frustraven una vegada més les esperances de trobar una solució global. AECA només ha pogut oferir la recol·locació d'uns 240 treballadors de Spantax. A més, ha declarat no tenir informació de companyies com Aviba, LAC o Canàfrica, que també formen part de la patronal.

A part de les negociacions que manté el comitè, alguns treballadors de Spantax ja han estat contractats per altres companyies. Els primers van ser els pilots que han anat a parar a la xàrter LAC, Líneas Aéreas Canarias, com també diversos executius, com ara l'exdirector de màrqueting, Pedro Caro. Aviaco ha cridat per la seva banda dotze de les hostesses de vol de Spantax, que comptaven amb les llicències necessàries de vol per als seus avions. La situació es presenta més difícil per als mecànics de vol i de terra i per al personal de manteniment. Els advocats de la fallida companyia estan allargant el procés perquè els treballadors puguin cobrar

aquest mes de mobilitzacions a l'atur.

La passada setmana els treballadors de Spantax han demanat que se'ls enviï la fiança de 100 milions de pessetes que la companyia belga Sabena deposità a Madrid per recuperar un Boeing 737, immobilitzat a Son Sant Joan.

Però la xàrter amb seu a Mallorca té un important patrimoni en edificis llogats i és l'única empresa privada espanyola que compta amb llicència per volar a Amèrica. Però també hi ha un deute amb l'administració que pot pujar a 10.000 milions de pessetes. □